

Mál nr. 58/2019**M og
V vegna slysstryggingar launþega****Ágreiningur um bótaskyldu úr sólarhringstryggingu vegna frítímaslyss****Gögn.**

Málskot dags. 06.02 2019 ásamt fylgiskjölum 1-8.

Bréf V dags. 25.02.2019 ásamt fylgiskjölum 1-2.

Athugasemdir M við svör V, dags. 19.3.2019.

Málsatvik.

Hinn 11. apríl 2015 var M í útreiðartúr þegar hestur hennar fældist með þeim afleiðingum að hún féll af baki. Við læknisskoðun á slysdegi kom í ljós að M hafði tognað og marist á baki en ekki var talið að um alvarlegan áverka væri að ræða og að M mundi jafna sig innan 4-6 vikna, enda greindust ekki beináverkar. Í ljósi þess taldi M ekki tilefni til að tilkynna V um slysið. Hinn 27. maí 2015 fann M enn fyrir einkennum frá baki og leitaði læknis, sem taldi mögulegt að hryggjartindar hefðu brákast og ráðlagði hreyfingu og sjúkraþjálfun. Hinn 4. febrúar 2016 leitaði M enn læknis og segulómun sem M gekkst undir í kjölfarið leiddi í ljós gamlan beináverka, sem talið var að rekja mætti til slyssins þó ekki væri fullyrt um það. Niðurstaða segulómunar mun hafa verið kynnt M hinn 3. mars 2016, en henni ekki gerð grein fyrir henni fyrr en í nóvember 2016, en eftir þá kynningu stóð M enn í þeirri trú að verkirnir mundi hverfa með áframhaldandi æfingum. Í lok nóvember 2016 taldi M sig hafa náð fullum bata og hætti í sjúkraþjálfun. Í ársbyrjun 2017 varð M barnshafandi og fann hún ekki fyrir verkjum frá baki á meðgöngu. Nokkrum vikum eftir fæðingu barns hennar hinn 5. október 2017 tóku verkir M sig upp aftur. Um ári síðar, eða hinn 5. nóvember 2018 tilkynnti M V um tjónið, en vinnuveitandi M á slysdegi hafði verið með svokallaða sólarhringstryggingu launþega hjá V. Með bréfi V, dags. 14. nóvember 2018, hafnaði félagið bótaskyldu.

Afstaða V til kröfu M er sú að tilkynningarfrestur samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr.30/2004, sbr. og lokamálslið 7. gr. skilmála viðkomandi vátryggingar, hafi verið liðinn þegar M tilkynnti félaginu um slysið. Enn fremur vísar V til þess að skv. b-lið 5. mgr. 8. gr. skilmálanna skuli örorkumat undantekningarlaust fara fram í síðasta lagi þremur árum eftir slys, en sá frestur hafi einnig verið liðinn þegar tjónstilkynning barst félaginu. Á grundvelli þess ákvæðis sé V heimilt að hafna greiðslu bóta á grundvelli örorkumats sem framkvæmt er síðar. V tekur fram að hinn 25. janúar 2016 hafi M tilkynnt um tjón sitt til annars vátryggingafélags, þ.e. þar sem hún var sjálf í viðskiptum og með slysstryggingu vegna frítímaslysa. Þannig hafi M þegar snemma árs 2016 haft vitneskju um atvik að baki kröfu sinni enda hafi hún í þeirri tilkynningu lýst varanlegum afleiðingum slyssins. Af tjónstilkynningunni megji jafnframt ráða að M hafi verið ljóst að sjúkraþjálfun fæli í sér viðhaldsmeðferð en mundi ekki leiða til fullkomins bata. Því hafnar V þeirri fullyrðingu M að hún hafi fyrst gert sér grein fyrir atvikum að baki kröfu sinni um veturinn 2017/18. Með hliðsjón af þessu telur V að M hafi glatað rétti sínum til bóta.

M mótmælir þessari afstöðu og tekur fram að sér hafi fyrst verið gerð grein fyrir því að um frekari bata yrði ekki að ræða með lokavottorði heimilislæknis dags. 25. október 2018. Við læknismeðferð M hafi sú afstaða aldrei áður komið fram og hafi M því verið í góðri trú um að hún næði fullum bata, ekki síst með hliðsjón af því að hún hafi verið verkjalaus í rúmt ár áður en verkirnir tóku sig upp að nýju. Umrædd myndgreining sem fram fór í febrúar 2016 hafi ekki breytt neinu um þá afstöðu hennar, enda hefði ekki mátt fullyrða að áverka sem þar komu fram mætti rekja til slyssins. Þá áréttar M að þau atvik sem krafa hennar sé reist á séu þau að verkirnir hafi tekið sig upp aftur eftir langt hlé síðla árs 2018. Hafi krafa hennar því verið sett fram innan tilskilinna tímamarka.

Álit:

M varð sem fyrr segir fyrir slysi hinn 11. apríl 2015. Af gögnum málsins verður ráðið að hún hafi fundið fyrir einkennum vegna þess allt til þess tíma er hún varð barnshafandi, þó sjúkrahjálfun kunni að hafa dregið úr einkennum að einhverju marki, en í læknisvottorði dags. 25. október 2018 segir að M hafi verið „þokkaleg“ í bakinu á meðgöngu. Verður því að líta svo á að M hafi fundið fyrir verkjum vegna slyssins í um eitt ár og níu mánuði áður en þeir rénuðu á meðgöngutíma. Á því tímabili, eða hinn 25. janúar 2016, tilkynnti M jafnframt um tjón sitt til annars vátryggingafélags, eins og að framan er rakið. Um svipað leyti virðast einkenni M hafa verið þess eðlis að talið var tilefni til frekari rannsókna, þ.e. segulómunar. Þá liggur fyrir að niðurstöður segulómunar voru kynntar fyrir M í mars 2016, þó henni hafi af einhverjum ástæðum ekki verið gerð fullnægjandi grein fyrir efni þeirra fyrr en átta mánuðum síðar. Verður að telja óhjákvæmilegt að miða við að M hafi haft vitneskju um þau atvik sem krafan var reist á á þessum tíma, þ.e. snemma árs 2016. Er þá jafnframt byggt á þeirri staðreynd að M tilkynnti vátryggingafélagi sínu um slysið á þeim tíma og í tjónstilkynningu er afleiðingum þess lýst. Verður því að miða við að krafa M á hendur V, sem barst V fyrst hinn 5. nóvember 2018, hafi ekki verið gerð fyrr en um tveimur og hálfu ári eftir að M fékk vitneskju um þau atvik sem krafa hennar byggði á.

Verður því að telja, með hliðsjón af 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga, sbr. og 5. mgr. 7. gr. viðkomandi skilmála, að M hafi, með því að gera ekki kröfu til bóta innan árs frá því hún fékk vitneskju um þau atvik sem krafa er reist á, glatað rétti sínum til bóta úr slysatryggingu launþega hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysatryggingu launþega, hjá V.

Reykjavík 2. apríl 2019

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.